

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΣΗ Ι.Μ. ΑΒΒΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΤΟΥ

«Χριστῷ ἐκ νεότητος ἀκολουθήσας πιστῶς, ζῶν τὴν ἰσάγγελον ἐπολιτεύσω σαφῶς, Γεράσιμε Ὅσιε· σύ γάρ ἐν Ἰορδάνου, διαλάμπας τῇ χώρᾳ, θῆρα καθυποτάσσεις, τῇ στερρᾷ σου ἀσκήσει· Χριστός γάρ ὄν ἐδόξασας, λαμπρῶς σε ἐθαυμάστωσεν.»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ ὑπό τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας τιμώμενος σήμερον εἰς τόν τόπον τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ Ἅγιος Γεράσιμος, ἀνεδείχθη ὄντως ἰσάγγελος, διότι ἐκ νεότητός του ἠκολούθησε πιστῶς τόν Χριστόν. Τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ὁ Ὅσιος Γεράσιμος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἰορδανίτης, ἐπείσθη εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος *«μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 11, 1)*. Ὅπως ὁ σοφός Παῦλος ἀνεδείχθη μέγας Ἀπόστολος καὶ Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν, κατὰ τόν ἴδιον τρόπον ἀνεδείχθη μέγας μεταξύ τῶν ἀσκητῶν καὶ ὠνομάσθη καθηγητὴς καὶ πολίτης τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου ὁ ὅσιος ἡμῶν Γεράσιμος.

Ἡ ἀσκητικὴ πολιτεία τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ δύναται νὰ καθυποτάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια ζῶα, ὅπως ἀναφέρουσιν χαρακτηριστικῶς οἱ σύγχρονοι καὶ ἔγκριτοι βιογράφοι του.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐντόνως προβάλλει τὴν ἀσκητικὴν προσωπικότητα τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, καὶ μάλιστα κατὰ τό στάδιον τῆς εὐλογημένης νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, διὰ νὰ τονίσῃ καὶ ἐπισημάνῃ τόν σκοπὸν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, τούτέστι τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς καὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐπιφανείας, τό ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ παρακειμένου Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι εἶς καὶ μοναδικός· εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς καὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ προελθούσης πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπιστροφή εἰς τό ἀρχαῖον αὐτοῦ κάλλος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ τελεῖαν κοινωνίαν. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς τελείας μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν δυνάμεων, εἰ μὴ μόνον διὰ τῶν ἁγιαστικῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἁγιαστικά δέ ταῦτα μέσα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Αἷμα καὶ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα, ὅταν ἀξίως λαμβάνομεν, γινόμεθα κοινωνοὶ τῆς θεοποιουῦ δυνάμεως τοῦ σωτηριώδους Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεράσιμος, κατέστη κοινωνός τῆς θεοποιουῦ δυνάμεως τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς μοναστικῆς ἀσκήσεως εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, διὰ τῶν ἀσκητικῶν μέσων τῆς νηστείας, τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς προσευχῆς, ὡς καὶ τῆς περιφρονήσεως τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, γενόμενος οὕτω τέλειος, ἀκολουθῶν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ σεπτοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Ἡ μνήμη, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γερασίμου, ὡς καί πάντων τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἀναφέρεται μόνον εἰς τόν βίον, τό ἔργον, τήν διδασκαλίαν καί τά θαύματα αὐτῶν, ἀλλά ἀποτελεῖ ἔμπρακτον μαρτυρίαν τοῦ τρόπου διά τοῦ ὁποίου δύναται τις νά οἰκειοποιηθῆ τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν αἰώνιον ζωήν· μέ ἄλλα λόγια, νά γίνη πολίτης τοῦ Παραδείσου.

Ἡ ἐν Χριστῷ καί διά τόν Χριστόν ἄσκησις ἐκφράζεται ὄχι μόνον διά τῆς φυγῆς εἰς τήν ἔρημον καί τῆς ἀρνήσεως τῶν κοσμικῶν πραγμάτων μέ τήν ἀπομάκρυνσίν μας τοπικῶς, ἀλλά καί διά τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο δέ σημαίνει τήν συμμετοχήν μας εἰς τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, καί κυρίως εἰς τήν ἱεράν Ἐξομολόγησιν καί τήν Θείαν Μετάληψιν, ὡς ἐπίσης καί διά τῆς ἀποδείξεως τῆς Πίστεώς μας διά τῆς ἐλευθερίας ἀπό τήν δουλείαν τῶν παθῶν καί διά τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον. Ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ εὐποιία καί φιλανθρωπία γενικώτερον, τά ὁποῖα ἐκφράζονται τόσον διά τῆς μεταδόσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν πρὸς τούς συνανθρώπους ἡμῶν, ὅσον καί διά τῆς μεταδόσεως εὐεργετικῶν λόγων καί διδασκαλιῶν καί τῆς παροχῆς βοήθειας εἰς αὐτούς, εὐεργετοῦν τήν ψυχήν αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐλεεῖ, περισσότερο ἀπ' ὅσον ὠφελοῦν τήν ψυχήν αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐλεεῖται· ταυτοχρόνως ἀπαλλάσσουν αὐτόν ὁ ὁποῖος ἐλεεῖ ἀπό τόν πόλεμον τῆς φιλαργυρίας, ἡ ὁποῖα εἶναι ρίζα παντός κακοῦ (**Α΄ Τιμ. 6, 10**) καί ἀναπληροῦν πολλές ἐλλείψεις ἡμῶν εἰς τήν χριστιανικήν ζωήν.

Δεηθῶμεν, λοιπόν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως τῇ Αὐτοῦ χάριτι, πρεσβείαις δέ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, πάντοτε ἐνισχύη ἡμᾶς εἰς τήν κατά Θεόν ζωήν, διά τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας Μυστηρίων καί τῶν ἀρετῶν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

«Τοῦ Ζωηφόρου Σου Σταυροῦ τήν προσκυνήσιμον χαράν, σήμερον Χριστέ ὑπαντῶντες, προπομπήν ποιούμεθα τοῦ παναγίου Πάθους Σου» ψάλλει ὁ Ὑμνωδός.

Ὅντως, ἀδελφοί μου, καί ἡμεῖς σήμερον, τελέσαντες τήν Ἀναίμακτον Θυσίαν ἐπί τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, ὑπηντήσαμεν τήν προσκυνήσιμον χαράν τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσκυνήσιμος χαρά τοῦ Σταυροῦ προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τό Ἔξυλον τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον ἀπετέλει τό σύμβολον τῆς κυριαρχίας τοῦ ψεύδους ἐπί τῆς ἀληθείας, δηλαδή τῆς φθορᾶς ἐπί τῆς ἀφθαρσίας, αὐτό τοῦτο τό Ἔξυλον μετατρέπεται καί ἀναδεικνύεται, ὄχι ἀπλῶς εἰς σύμβολον, ἀλλά εἰς μέσον τελικῆς κυριαρχίας πλέον τῆς ἐνσάρκου Ἀληθείας, τοῦ Χριστοῦ, ἐπί τῆς πλάνης καί τοῦ ἀνυποστάτου ψεύδους τοῦ διαβόλου.

Ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως προβάλλεται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας μας περί τό μέσον τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἀποτελεῖ πρᾶξιν τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς θωρίας τῶν θεοφόρων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, Προφητῶν, Ἀποστόλων καί τῶν λοιπῶν Ἁγίων. Αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας τῆς προσκυνησίμου δυνάμεως τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ξύλου τοῦ Σταυροῦ καλούμεθα νά γίνωμεν κοινωνοί, διά νά γευθῶμεν τῆς ἀναστασίμου χαρᾶς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ διά τῆς δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπελθοῦσα νέκρωσις τοῦ Ἄδου καθοδηγεῖ πάντας ἡμᾶς, ἰδιαιτέρως δέ τήν Ἁγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα καί τό εὐλαβές ἡμῶν καί χριστεπώνυμον ποίμνιον.

Εἰς τόν παρεπιδημοῦντα προσκυνητὴν τοῦ Παναγίου Τάφου Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κιέβου κ.κ. Βλαδίμηρον μετὰ τῆς εὐλαβοῦς αὐτοῦ συνοδείας, εὐχόμεθα ὑγιεῖαν κατ' ἄμφω καί τήν Ἄνωθεν ἐνίσχυσιν εἰς τό ἐθνικο-θρησκευτικόν καί ποιμαντικόν αὐτοῦ ἔργον, καί ὅπως Τίμιος Σταυρός χαρίζεται αὐτῷ καί τῇ ἀγωνιζομένῃ Ἀδελφῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ ἐν Οὐκρανίᾳ τήν προσκυνήσιμον χαράν ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ Γ΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ, ΕΝ ΜΠΙΡΖΕΤ.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία μας, διάγει τό στάδιον τῆς Ἁγίας Νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πρὸς ἐτοιμασίαν διά τήν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, δηλαδή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σημασία τῆς νηστείας, τήν ὁποίαν ἔχει θεσπίσει καί ἐπιβάλλει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, εἶναι μεγάλη, ἐπειδὴ ἡ νηστεία εἶναι ἀπαραίτητη τόσον διά τήν πνευματικὴν μας προκοπὴν καί πρόοδον, ὅσον καί διά τήν σωτηρίαν μας. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός τῆς Πίστεώς μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μᾶς ὑπέδειξε μέ τό παράδειγμά Του τήν ἀνάγκην καί σημασίαν τῆς νηστείας. Οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὁμολογοῦν καί κηρύττουν, ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τήν ἐμπιστοσύνην τοῦ Θεοῦ ἢ μᾶλλον ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου, διότι δέν ἐσεβάσθησαν τήν νηστείαν, δηλαδή τήν ἀποχήν ἀπὸ τοῦ φαγεῖν ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως (Γεν. 2, 17).

Διά τοῦτο διδάσκουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅτι, ἐάν θέλωμεν νά εἰσέλθωμεν εἰς τόν Παράδεισον, θά πρέπει νά νηστεύσωμεν. Ἡ νηστεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν καί ὁμοιότητα ποιοτικὴν ἢ ποσοτικὴν μέ τὰς νηστείας τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί τῶν ἄλλων θρησκευτῶν. Τό λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ νηστεία τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τήν προσευχὴν, τό ὁποῖον σημαίνει, ὅτι δέν νοεῖται νηστεία χωρὶς προσευχῆς ἢ προσευχὴ χωρὶς νηστείας. Ἐπιπλέον δέ, ὁ σκοπός τῆς νηστείας εἶναι ἡ νέκρωσις καί ἀποκοπὴ τοῦ ἰδικοῦ μας θελήματος καί ἡ ἐκουσία ὑποταγὴ μας εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποτελεῖ μόνον βιολογικὴν ὄντοτητα, ἡ ὁποία εἶναι ὑλική, διότι ὁ Θεός ἐποίησε τόν ἄνθρωπον μέ τὰς ἰδίαις Του χειρᾶς, ἀλλὰ εἶναι καί πνευματικὴ ὄντοτης, διότι ἐνεφύσησεν

εἰς αὐτόν πνοήν ζωῆς (Γεν. 2, 7)· ὅπως, λοιπόν, τό σῶμα καί ἡ σάρξ ἔχουν τό ἰδικόν των φρόνημα καί τήν ἰδικήν των τροφήν, οὕτω καί ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄϋλος, ἔχει τό ἰδικόν της φρόνημα καί τήν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς αὐτῆς τροφῆς.

Ἐπειδὴ τό στάδιον τῆς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι στάδιον προετοιμασίας τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν καί ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ὁποία μέ τήν σειράν της ἀπαιτεῖ ἐντονωτέραν προσευχήν, πρὸς ἀντιμετώπισιν των δυσκολιῶν καί τῶν ἐμποδίων, τά ὁποῖα παρεμβάλλονται ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος, τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ «πατρός τοῦ ψεύδους» (Ἰω. 8, 44), τοῦ διαβόλου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐθέσπισε νά τελῶμεν κατὰ τὰς ἑβδομάδας τῶν Νηστειῶν τήν κατανυκτικὴν καί πλουσίαν εἰς θεολογικά νοήματα ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν θεοτόκον καί Ἀειπάρθενον Μαρίαν, τὴν Μητέρα τοῦ Σαρκωμένου Θεοῦ Λόγου καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς τελέσεως ἢ μᾶλλον τῆς πανηγύρεως τῆς τελέσεως τῆς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν, εἶναι ἡ ἐνίσχυσις ἡμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ὡς γνωστόν, ὁ ἀγὼν ἐκάστου πιστοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀγὼν κατὰ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ πάση θυσίᾳ νά μᾶς θέσῃ ἐκτός τῆς ἀσφαλοῦς ὁδοῦ, ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἀσφαλὴς δέ αὕτη ὁδὸς εἶναι ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ Χριστός ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς δέ εἴμεθα ταπεινά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιπλέον δέ, ἡ ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν ἀποτελεῖ εὐχαριστήριον ὕμνον καί εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν θεοτόκον, ἡ ὁποία διὰ τῆς ταπεινώσεώς της ἀλλά καί τῆς ἀφιερώσεώς της εἰς τὸν Ναόν τοῦ Θεοῦ, ὅπου διῆγε βίον προσευχῆς καί νηστείας, ἀνεδείχθη ἡ «Τιμιωτέρα τῶν Χερουβίμ καί ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ», γενομένη Μητὴρ τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀκαταπαύστως πρεσβεύει καί μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ζητούντων τὴν μητρικὴν αὐτῆς βοήθειαν καί προστασίαν. Ἐξ ἄλλου, ἡ σημερινὴ αὕτη ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν, ἢ ἄλλως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, καταλήγει μέ τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἱκετήριον δέησιν διὰ τῆς Παναγίας, εἰς τὰς πρεσβείας τῆς ὁποίας ἀναθέτομεν πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚῆ ΑΙΘΟΥΣῆ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἠξίωσε νά ἐορτάσωμεν πανηγυρικῶς ἀλλά καί εὐχαριστιακῶς τὴν ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί σεπτῶν Εἰκόνων, τῆς γενομένης παρά τῶν ἀειμνήστων Αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ καί Θεοδώρας ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καί Ὁμολογητοῦ ἁγίου Μεθοδίου. Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ οὐχὶ ἀπλῶς ἀνάμνησιν γεγονότων

ἀφορώντων εἰς τὴν προσκύνησιν καὶ ἀναστήλωσιν τῶν Εἰκόνων, ἀλλ' ὁμολογίαν Πίστεως ἀφορῶσαν εἰς τὸ σωτηριῶδες ἔργον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας. Ἡ ἀναστήλωσις τῶν Εἰκόνων, κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ῥυπωθείσης θείας ἐν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις εἰκόνας εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος, δηλαδή τὸ θεῖον κάλλος· τοῦτο δὲ ἐπετεύχθη διὰ τῆς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας Σαρκώσεως. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ὑπὸ τῶν ἀγίων Πατέρων καὶ ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις διατυπωθεῖσα ὁμολογία Πίστως, τὴν ὁποῖαν διαφυλάσσει ἀλώβητον καὶ ἀκεραίαν ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἔνωσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἔνωσιν τὴν ὁποῖαν ἐμίσησεν ὁ μισόκαλος τῆς ἀληθείας ἐχθρὸς, ὁ διάβολος. Ἴδού, πῶς διατυποῦται ἡ σημασία τῆς ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τοῦ Ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας. «Ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐκ σοῦ, θεοτόκε, περιεγράφη σαρκούμενος, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν εἰκόνα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναμορφώσας, τῷ θείῳ κάλλει συγκατέμιξεν. Ἀλλ' ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν».

Ἐπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, τὸ αὐστηρῶς δογματικόν, κρινόμενον καὶ τὸ σήμερον ἀναγνωσθέν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως καὶ πρὸ τοῦ Παναγίου Τάφου Συνοδικόν τῆς Ζ' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τοὺς ἀναθεματισμούς τῶν αἰρετικῶν, δέν πρέπει ἐπ' οὐδενί νά παρερμηνεύεται ὑπὸ τινων, ὡς ἀναχρονισμὸς ἢ μισαλλοδοξία, κατὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλὰ ὡς ἐπιτίμησις τῶν μεθοδευῶν τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἀρχῆς ἐφθόνησε τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ κοινωνίαν τῶν Πρωτοπλάστων μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία στοιχοῦσα εἰς τὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ἀπαρασαλεύτως, κηρύττει καὶ ὁμολογεῖ μετὰ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τὴν προσκύνησιν καὶ ἀναστήλωσιν τῶν Εἰκόνων, δηλαδή τὴν συγκατάμειξιν ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ κάλλους. Δεηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὅπως ἡ χάρις τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ διατηρῆ ἀπαραχάρακτον τὴν σφραγίδα τῆς Εἰκόνας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἔτη πολλά! Εἰς ὑγιεῖαν πάντων ἡμῶν!

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΡΩΣΣΙΚῃ ΑΠΟΣΤΟΛῃ, ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΟΣΧΑΣ

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα κ. Τύχων,

Προϊστάμενε τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἐξοχώτατοι κύριοι Πρέσβεις,

«Ἴδού δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;»

(Ψαλμ. 132, 1)

Ὁ κοινός τῆς Πίστεως καί τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἀρχηγός, εἶναι αὐτός ὁ Ὅποιος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καί ἐπὶ τῷ εὐσήμε γεγονότι τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί πασῶν Ρωσιῶν κ. Ἀλεξίου. Συνήγαγε δέ ἡμᾶς σήμερον, πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσκυνήσεως καί ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Τό γεγονός τοῦτο, ὀρθῶς καί δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, καί τοῦτο, διότι ἔλαμψε καί πάλιν τό φῶς ἐπὶ τῆς σκοτίας, ἡ Ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ψεύδους, ἡ σῶζουσα τῆς Ἐκκλησίας ὀρθή Πίστις ἐπὶ τῆς κακοδοξίας τῶν φαυλιστῶν τῆς ὀρθῆς δόξης. Ἡ δέ ἔκτοτε καθιερωθεῖσα Ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τῆς αἰρετικῆς κακοδοξίας, ἀλλὰ καί εἰς τὴν διατράνωσιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὀρθῇ Πίστει, ὅπως αὕτη ἐδογματίσθη καί ἐπαρρησιάσθη ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν μεγάλων Διδασκάλων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονοκλαστῶν ἐταλάνισε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον οὐδεμία ἄλλη, καί τοῦτο, διότι πρὸς στιγμὴν ἐκυριάρχησεν ἡ ἀνυπόστατος διαιρετικὴ δύναμις τοῦ «πατρός τοῦ ψεύδους», τοῦ διαβόλου. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ μισόκαλος διάβολος, προσεπάθησε νὰ μειώσῃ τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐπιβάλλων τὴν διαίρεσιν ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῆς Πίστεως. Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καί πάλιν ὑποβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐναντίων, ὅχι τόσον ὁ διχασμός τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον ἡ διαίρεσις αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῶν Ἐκκλησιῶν, τούτέστι τῆς κοινῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί Ὁμολογίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ἔχει τὴν μεγάλην εὐλογίαν τοῦ Μνήματος τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ καί τό βάρος τοῦ Σταυρικοῦ Μαρτυρίου τοῦ Γολγοθᾶ, παρέμεινε καί παραμένει ἀσάλευτος ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, τῆς Πίστεως ἣν παρελάβεν ἀπὸ τῶν θεοφόρων Πατέρων καί Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐόρτιος τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων χαρὰ καί εὐφροσύνη τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἀγιωτάτης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, κ. Ἀλεξίου, ἀποτελεῖ χαράν καί εὐφροσύνην καί ἡμετέραν. Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἀδελφικὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ἐννοοῦμεν Ἱεροσολύμων καί Μόσχας, συναντίληψις ἔχει ἤδη ἐκδηλωθῆ ποικιλοτρόπως οὐχὶ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καί πράξεσιν.

Κατακλείοντες, εὐχαριστοῦμεν τῇ ὑμετέρα Πανοσιολογιότητι ἐπὶ τῇ δοθείσῃ εἰς ἡμᾶς ἀγαθῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, ἵνα ἀφ' ἐνός ἐκφράσωμεν τὴν κοινήν ὁμολογίαν εἰς τόν Τριαδικόν Θεόν, καί τὴν ἀδιαίρετον Πίστιν εἰς τόν Θεόν Λόγον, τόν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας σαρκωθέντα Υἱόν τοῦ Πατρός, Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφ' ἐτέρου δέ συγχαρῶμεν καί εὐχηθῶμεν τῇ Αὐτοῦ Μακαριότητι τῷ Ἀδελφῷ καί συλλειτουργῷ ἡμῶν Πατριάρχῃ Μόσχας καί πασῶν Ρωσιῶν κ.κ. Ἀλεξίῳ Β', ὑγιεῖαν κατ' ἄμφω, ἰδιαίτερος πνευματικὴν εὐεξίαν, μακροήμερουσιν καί δύναμιν τὴν ἐξ Ὑψους, ἵνα συνεχίζη τὴν εὐάρεστον τῷ Θεῷ καί Πατρί ἡμῶν ἐπιδέξιον οἰακοστροφίαν τῆς ἐνεπιστευθείσης Αὐτῷ ὀλκάδος, τοῦ Μεγάλου τῶν Ρώσων χριστεπωνύμου Ἔθνους.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, τόν παρόντα, προσφάτως ἐκδοθέντα Τόμον, διαλαμβάνοντα περὶ τῶν ἱερῶν Κειμηλίων τοῦ Παναγίου Τάφου, ὡς ἔκφρασιν ἀδελφικῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης πρὸς τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Μόσχας. **Ἔτη πολλά !**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗΙ Ι.Μ. ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΧΟΥ

«Λέγε, Συμεών, τίνι κράζεις και βοᾷς· «Νῦν ἠλευθέρωμαι, εἶδον γάρ τόν Σωτήρα μου»; Οὗτός ἐστιν ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς, οὗτός ἐστιν ὁ ἐκ Θεοῦ Θεός Λόγος, ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς και σώσας τόν ἄνθρωπον. Αὐτόν προσκυνήσωμεν».

Ἀγαπητά μου τέκνα,

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τήν μνήμην τοῦ ἁγίου και δικαίου Συμεών τοῦ Θεοδόχου, εἰς τόν τόπον ἔνθα σῶζεται και ὁ ἱερός τάφος του. Ὁ Ἅγιος Συμεών συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν διακεκριμένων τῆς Βίβλου προσωπικοτήτων, και τοῦτο διότι οὗτος διακρίνεται ἀφ' ἑνός διά τό προφητικόν αὐτοῦ χάρισμα, ἀφ' ἑτέρου διά τήν μαρτυρίαν του ὑπέρ τοῦ Μυστηρίου τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρωπήσεως, μέ ἄλλα λόγια τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου σωτηριώδους Οἰκονομίας.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Συμεών περί τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔγκειται μόνον εἰς τήν ἀδιαμφισβήτητον ὁμολογίαν του περί τῆς ἐκ Παρθένου Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά κυρίως εἰς τόν σκοπόν και τήν σημασίαν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Τοῦτο ἀκριβῶς διατυπώνει κατά τρόπον ἔξοχον ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τόν Ἅγιον Συμεών, νά κράζει και νά βοᾷ λέγοντα: *«Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γάρ τόν Σωτήρα μου».*

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Πρεσβύτερος Συμεών, ὑποδεχόμενος εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ τό παιδίον Χριστόν, συνειδητοποιεῖ τήν δύναμιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔγκειται εἰς τό ὅτι αἰσθάνεται πλέον ἐλεύθερος· τίθεται, λοιπόν, τό ἐρώτημα: ἐλεύθερος ὡς πρός τί, διά τί, και ἀπό τί; *«Εἶδον γάρ τόν Σωτήρα μου»*, διότι εἶδα ὄχι μόνον μέ τούς πνευματικούς, ἀλλά και μέ τούς φυσικούς ὀφθαλμούς τόν ἐλευθερωτή μου.

Καθίσταται, λοιπόν, φανερόν, ὅτι ὁ Πρεσβύτερος Συμεών εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ βλέπει τόν ἐλευθερωτήν του και τόν Σωτήρα του. Ἀπό τί, ἄρα γε; Βλέπει τόν ἐλευθερωτήν του ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας, ἀπό τά δεσμά τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος, ὡς πατήρ τοῦ ψεύδους και ἡ πηγὴ τῆς ἁμαρτίας, ἤθελε τόν ἄνθρωπον ὄχι ἐλεύθερον, μέ καθάρην θέλησιν και βούλησιν, τό ὁποῖον σημαίνει, ὑπακούοντα εἰς τό θεῖον θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρός, εἰς τό θεῖον θέλημα τοῦ Πλάστου του, ἀλλ' ὡς δοῦλον του.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Ι.Ν. ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΝ ΚΑΡΑΚ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μετά τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνήνωσαν πάντας ἡμᾶς, κλῆρον καί λαόν, Ποιμένα τε καί ποιμνιον ἐν τῷ Ναῶ τούτῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆς ἱστορικῆς «Πόλεως τοῦ Κυρίου» ἢ ἄλλως Κυριακουπόλεως, δηλαδή τοῦ Κάρακ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς τό Σῶμα Αὐτοῦ, παρέχει διά τῶν πιστῶν μελῶν αὐτῆς, δηλ. τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τήν μαρτυρίαν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, τούτέστι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, ὡς ἐπίσης τῆς Θείας τοῦ Θεοῦ Ἐπιφανείας ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Γολγοθᾶ, καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐκ τοῦ κενοῦ Μνήματος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ θεμελιωθεῖσα μέν ἐπί τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί ἐπί τῆς νικητηρίου δυνάμεως ἐπί τοῦ θανάτου, δηλαδή τῆς δυνάμεως τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, οἰκοδομηθεῖσα δέ ὑπό τῶν Ἀποστόλων, συνεχίζει διά μέσου τῶν αἰῶνων καί ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ νά κηρύττη καί νά προβάλλῃ λόγῳ τε καί ἔργῳ, τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ, τό Φῶς τῆς σωζούσης Ἀληθείας. Ἡ σῶζουσα Αὐτή ἀλήθεια, κατέστησε τόν ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἀπό τά δεσμά τῆς ἀμαρτίας, δηλαδή τοῦ σκότους καί τῆς φθορᾶς, καί ἀποκατέστησεν αὐτόν εἰς τό ἀρχαῖον αὐτοῦ κάλλος, δεδομένου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἡμαυρώθη διά τῆς πτώσεως τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, τοῦ πρωτοπλάστου, καί ἀνεκαινίσθη διά τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ. Τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Θείας ἐντός ἡμῶν εἰκόνας, ἀλλά καί τῆς ἀνακαινίσεως αὐτῆς, ἀπολαμβάνομεν καί ἡμεῖς οἱ παρεπιδημοῦντες καί «τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦντες πόλιν» (Ἐβρ. 13, 14) διά τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα, κατὰ τόν ἱερόν Ἰγνάτιον, γινόμεθα σύναιμοι καί σύσσωμοι τοῦ Χριστοῦ.

Βεβαίως, ἡ εὐχαριστιακὴ αὕτη ἐμπειρία, τῆς κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλεται εἰς τὴν τελεῖαν τοῦ Θεοῦ ἀγάπην καί ἄκραν Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν. Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς τοῦ Θεοῦ ἀπείρου ἀγάπης καί φιλανθρωπίας, μάρτυρα καί ὁμολογητὴν ἀποτελεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαιτέρως δέ ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία τοῦ εὐσεβοῦς Γένους τῶν Ρωμαίων, τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι καί τά τεκμήρια κοσμοῦν τὴν βιβλικὴν γῆν τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, ἰδιαιτέρως δέ τὴν ἱστορικὴν ὑμῶν πόλιν, ἡ ὁποία δικαίως ὠνομάσθη Κυριακούπολις, τούτέστι Πόλις τοῦ Κυρίου.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐχαριστήσωμεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, ὁ ὅποιος διεφύλαξε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ταυτότητα ἐν τῇ ἐνότητι τῆς κοινῆς καί ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως, ἀλλά καί

τῆς πνευματικῆς ἡμῶν κληρονομίας· ἡ κληρονομία αὕτη ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμήμα ἢ, μᾶλλον, τό ὑπόβαθρον τῆς ἱστορίας τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν ἰορδανικῆς πατρίδος, τῆς ὁποίας αἱ ἀρχαί τῆς ἐλευθερίας, ἀνεξιθρησκίας, ἰσότητος καί σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τιμοῦν τόν Κυβερνήτην αὐτῆς, τήν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τόν Βασιλέα τῆς Ἰορδανίας Ἀμπντάλλα Ἴμπν ἔλ Χουσσέιν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ μεθ' ὑμῶν κοινωνία ἀποτελεῖ καρπὸν τῆς ἐν Χριστῷ ὑπομονῆς, καί λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ὑπομονή εἶναι ἡ ἀπαρχή ἀλλά καί ἡ ὀλοκλήρωσις παντός καλοῦ ἔργου· διότι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου προτρεπόμεθα νά ἀσκῶμεν τελεῖαν ὑπομονήν, «*ἡ δέ ὑπομονή ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ᾗτε τέλειοι καί ὀλόκληροι, ἐν μηδενί λειπόμενοι*» (Ἰακ. 1, 4). Καθώς δέ ἡ ὑπομονή εἶναι ἡ ἀρετὴ διὰ τῆς ὁποίας διετηρήθη καί διεσώθη ἡ ἀλήθεια τῆς Πίστεως, οὕτω ἡ ὑπομονή θά φέρῃ διὰ τῆς τηρήσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς πᾶν ἀγαθόν καί τήν ἐν Χριστῷ ἐπουράνιον βασιλείαν, «*ὧδε ἡ ὑπομονή τῶν ἀγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ θεοῦ καί τήν πίστιν Ἰησοῦ*» (Ἀποκ. 14, 12), διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τοῦ πάτρωνος τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καί φύλακος πάντων ὅσοι αὐτόν ἐπικαλοῦνται.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ Τῇ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΗΣ Ι. Μ. ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος καί ἐν Ἰορδάνῃ Βαπτισθέντος διὰ τήν ἡμῶν σωτηρίαν, πρὸς καθαρισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας καί τῆς φθορᾶς, συνεκέντρωσεν ἡμᾶς σήμερον εἰς τοῦτον τόν περίλαμπρον καί ἔνδοξον τόπον τῆς ἐρήμου τῆς Βηθλεέμ, τόν ὁποῖον ἐχαρίτωσεν ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἀγγελικὸς βίος τῶν δούλων τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀγίων Πατέρων καί ἀσκητῶν.

Ἡ χορεία τῶν Ὁσίων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅσων δηλαδή ἀπεδείχθησαν εὐάρεστοι εἰς τόν θεόν διὰ τῆς αὐτῶν ἀσκητικῆς πολιτείας, κατέχει ἰδιαιτέραν θέσιν εἰς τόν νοητόν τῆς Ἐκκλησίας οὐρανόν· διότι ἡ μοναχικὴ αὐτῶν ζωὴ ἀποτελεῖ τό μέσον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ὅσιοι Πατέρες κατεπολέμησαν τό φρόνημα τῆς σαρκός, δηλαδή ὅσα ἡ σὰρξ καί ἡ φιλόσαρκος ζωὴ ἐπιδιώκει, τό ὁποῖον εἶναι μισητόν εἰς τόν θεόν (**πρβλ. Ρωμ. 8, 6**), καί προεχώρησαν εἰς τήν πρὸς Αὐτόν

τελείαν ἀφοσίωσιν καί τελείαν ἀγάπην· προαγόμενοι δέ εἰς αὐτήν, ἠϋξήθησαν καί εἰς τήν ἀγάπην πρὸς τόν πλησίον, πρὸς τόν συνάνθρωπον αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς, φυλετικῆς ἢ θρησκευτικῆς διακρίσεως. Εἶναι τοῦτο φανερόν εἰς τοὺς Βίους ὄλων τῶν ὁσίων, οἱ ὅποιοι, ὅταν μὲν δέν εἶχον τὰ ὑλικά μέσα διὰ νά βοηθήσουν τόν συνάνθρωπόν των, ἐπεδίδοντο μόνον εἰς εὐπροσδέκτους πρὸς τόν θεόν προσευχάς ὑπέρ αὐτοῦ, ὅταν δέ διέθετον, χάρις τῷ Χριστῷ, καί ὑλικά μέσα, τότε ἤσκουν καί τήν ἔμπρακτον φιλανθρωπίαν. Τό Κοινόβιον τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, τό κόσμημα τοῦτο καί πρότυπο τῶν Κοινοβίων, ἦτο πρότυπον φιλοξενίας καί φιλανθρώπου δράσεως, πέραν τῆς αὐτοῦ λειτουργικῆς ζωῆς καί τῶν προσευχῶν. Ἡ δέ προσευχή καί ἡ φιλανθρωπία ἦσαν ἀδιάπτωτα καί ἐπίπονα, διὰ τόν ὅποιον λόγον καί ἐπάνω τῆς πύλης τοῦ Μοναστηρίου ἐπεκρέματο ἐπιγραφή λέγουσα «μηδεῖς ὀκνηρός εἰσίτω».

Πάντως, θά ἦτο σφάλμα, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, νά περιορίσωμεν τήν ἀξίαν τοῦ Μοναχισμοῦ εἰς τήν μικράν αὐτοῦ φιλανθρωπικήν καί κοινωνικήν δρᾶσιν. Καθώς ἡ ζωή τῶν Μοναχῶν εἶναι ὑπεράνθρωπος, οὕτω καί ἡ φιλανθρωπία αὐτῶν εἶναι ὑπεράνθρωπος, ἐπιτελουμένη πρωτίστως διὰ τῆς ἐπιπόνου καί ἐπιμόνου ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου προσευχῆς. Πρωταρχικόν μέλημα τῆς χριστιανικῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ πλησίον, διότι τήν μὲν σάρκα κληρονομοῦμεν ἀπό τοὺς γονεῖς ἡμῶν καί αὕτη πρόκειται νά ἀποθάνῃ, τήν δέ ψυχὴν λαμβάνομεν νοεράν καί καθαρὰν ἀπό Θεοῦ, ὡς αἰώνιον ἡμῶν ὑπόστασιν. Διὰ τοῦτο, πρώτιστος τρόπος ἀγάπης διὰ τόν πλησίον εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας καί μέσον διὰ τήν ὑποβοήθησιν τῆς σωτηρίας αὐτῆς εἶναι πρωτίστως ἡ ἐν ἅκρᾳ ἀγάπη ὑπέρ αὐτοῦ προσευχή.

Οἱ Μοναχοί καί ἀσκηταί ἀκολουθοῦν τό ὑπόδειγμα τῆς παρθενίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος, πέραν τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ παραδείγματος (**Α Πέτρου 2, 21**), παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὅποιος δύναται νά ἀσκήσῃ τήν ζωὴν τῆς παρθενίας διὰ νά ἐπιτύχῃ τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, νά μὴ διστάζῃ νά προχωρήσῃ εἰς τοῦτο (**Ματθ. 19, 12**). Ἡ παρθενία, ἡ στέρησις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἡ σύνολος ἄσκησις καί ἐγκράτεια, εἶναι μία μεγάλη προσωπική διὰ βίου θυσία χάριν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μέσον πρὸς τελείαν ἀποφυγὴν τῶν βιοτικῶν δεσμεύσεων καί ἐπιθυμιῶν, αἱ ὅποια ἐμποδίζουν τήν καθαρὰν πρὸς τόν θεόν προσευχὴν καί τήν κατά συνείδησιν ὑπακοήν εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τῆς ἐγκρατείας καί σωφροσύνης οἱ Μοναχοί σπεύδουν ἤδη ἀπό ταύτης τῆς ζωῆς, νά μιμηθοῦν τοὺς Ἀγγέλους, μοναδικόν ἔργον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πρὸς θεόν καθαρὰ ὑπακοή καί λατρεία (**Ἐβρ. 1, 14**) καί νά εἰσέλθουν ἀπό τώρα εἰς τήν νέαν κατάστασιν τῆς αἰωνίου ἐν Χριστῷ ζωῆς, ὅπου δέν ὑπάρχει τίποτε τό ὑλικόν καί σαρκικόν, ἀλλὰ καινὴ κτίσις (**Γαλ. 6, 15**), ὅπου πάντες θά εἶναι «ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ» μήτε νυμφεύοντες, μήτε νυμφεύομενοι (**Ματθ. 22, 30**).

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τό εὐλογημένον τοῦτο Κοινόβιον τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ἀποτελεῖ καύχημα τοῦ τόπου τούτου, ἀναπόσπαστον ὄροσημον, τό ὅποιον δεικνύει τήν διαχρονικὴν πορείαν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ἀπὸ τόν τόπον τοῦτον διῆλθον οἱ Μάγοι Βασιλεῖς μετὰ τήν προσκύνησιν τοῦ Χριστοῦ, διῆλθον ὅμως καί οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν, οἱ Ἀρχιμανδριταί τῶν κοινοβιατῶν καί τῶν λαυρεωτῶν Μοναχῶν Θεοδόσιος καί Σάββας, καί πληθὺς ἄλλων ἁγίων ἀσκητῶν. Ἡ ἱστορία τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου,

εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, τό ὁποῖον διεφύλαξε καί διαφυλάττει ἀπό πολλῶν αἰῶνων τούς ἀγίους καί ἱστορικούς αὐτούς Τόπους.

Ἄς δεηθῶμεν τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἄνθρωπος συνδιαλλαγῆς καί φιλανθρωπίας, καί ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη Μέγας καί ἀπέκτησε παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί δύναμιν θαυματουργίας, νά χάριση εἰρήνην εἰς τήν περιοχὴν ἡμῶν, ἐλευθερίαν δέ καί ἀνεξαρτησίαν εἰς τόν παλαιστινιακόν λαόν. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΠΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ 2007

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε,

Ἀγαπητοί Ἀδελφοί,

«Ἄγει διπλῆν ἀληθῶς, ἡ Ἐκκλησία ἐορτὴν σήμερον· Περιτομῆς, ὡς βρέφος, Δεσπότης, ὀφθέντος ἐπὶ γῆς, καί μνήμης οἰκέτου, σοφοῦ καί τρισμάκαρος» (**Κανὼν Μ. Βασιλείου, ὥδη ε',**) , Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, οὗτινος τό ἔργον τῆς φιλανθρωπίας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τήν σεμνήν ταύτην τελετὴν τοῦ βασιλείου ἐθίμου τῆς κοπῆς τῆς πίττας, συμπιπτούσης μέ τήν ἑναρξιν τοῦ νέου πολιτειακοῦ ἔτους.

Ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τά πάντα προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τήν σύμπασαν κτίσιν συστησάμενος τῷ παντοδυνάμῳ Αὐτοῦ λόγῳ, καιρούς δέ καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, μᾶς ἠξίωσε νά ἐορτάσωμεν τόν ἐγκαινισμόν τοῦ νέου τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ· ἐνιαυτοῦ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀναφορὰ δέν σχετίζεται μέ τήν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ὡς χρόνου, ἀλλά μέ τήν φθοράν τῆς ἁμαρτίας, τῆς διὰ τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, δηλαδή τοῦ πρωτοπλάστου, εἰσελεύσεως καί διὰ τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, καταργηθείσης.

Εὐχαριστηρίους δοξολογικούς ὕμνους ἀναπέμπομεν τῷ Τριαδικῷ Θεῷ, τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Ὁποῖου ἀνέτειλε τό Φῶς καί ἀπάλιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ, καί δὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία καταυγαζομένη τῷ φωτὶ τῆς ἐνσάρκου Αὐτοῦ παρουσίας, πορεύεται τόν δρόμον τῆς νίκης τοῦ Φωτός κατὰ τοῦ σκότους, τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας καί τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους.

Εὐγνώμονες ὄντες ἐπὶ τῇ ποιμαντικῷς εὐδοκίμῳ καί καρποφόρῳ παρελεύσει τοῦ ἐνιαυσίου ἐκκλησιαστικοῦ κύκλου τοῦ δισχιλιοστοῦ ἔκτου σωτηρίου ἔτους (,βζ'), δεόμεθα τοῦ σαρκί περιτμηθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τῆς ἀληθοῦς καί ἐνυποστάτου Σοφίας, τῆς συνεχούσης καί κυβερνώσης τά πάντα σοφῶς, ὅπως διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τόν νῦν ἐγκαινιζόμενον καιρόν τοῦ νέου ἔτους, δισχιλιοστοῦ καί ἐβδόμου (,βζ'), διεξαγάγωμεν ἐν καταστάσει γαληνιώσῃ καί εἰρηνικῇ· ἔτι δέ, ὅπως Αὐτός διατηρήσῃ, τῇ Αὐτοῦ εὐλογίᾳ καί χάριτι πνευματικῇ, ἀστασίαστον τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ἀνεπηρέαστον τό Βασίλειον Ἱεράτευμα Αὐτοῦ, τό χριστεπώνυμον

ἡμῶν ποιμνιον, καί ἀνεπιβούλευτον τὴν ἐνότητα τῆς γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἡμῶν
Ἀδελφότητος.

Ἔτη πολλά!

ΕΟΡΤΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2006

Ἀριθμ. Πρωτ.

1126

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩΙ

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,

Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως

Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης,

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑπερφυῶς ἐκ Παρθένου Τεχθέντι.

Ἐπιφανείσης ἐπί γῆς τῆς τοῦ Θεοῦ εὐδοκίας, εἰς τό σῶσαι τό γένος ἡμῶν, ἡ Ἀλήθεια ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καί ἡ σκιά τῶν παρελθόντων παρέδραμεν, αἱ προφητικάί ῥήσεις ἤρξαντο πληρούμεναι, ἡ δέ γῆ καί πάντα τά ἐν αὐτῇ προηυτρεπίσθησαν πρός ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου τῆς δόξης, τοῦ ἀπαραλλάκτου χαρακτήρος τῆς ὑποστάσεως καί ἀπαυγάσματος τῆς δόξης τοῦ Πατρός (Ἐβρ. 1, 3) σάρκα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας προσλαβόντος καί διὰ τῆς καθ' ὑπόστασιν ἐνώσεως θεώσαντος.

Μέγα καί ἀνερμήνευτον τό Μυστήριον τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῆς Ἁγίας Τριάδος, φιλανθρωπίας, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν οἰκτείραντος, ταύτην δέ ἐκ τῶν ζοφερῶν κευθμώνων τοῦ Ἄιδου καί τῆς ἀμαρτίας ἀναγαγόντος καί εἰς τά ὄρη τῶν Αὐτοῦ ἁγίων νόμων καί τῆς μετ' Αὐτοῦ σκηνώσεως ὑψώσαντος. Μέγα τό θέαμα ταπεινοῦ σπηλαίου, τόν τῆς Πλάσεως Κτίστην καί Συνοχέα χωρήσαντος, τόν παρέχοντα

“πνοήν καί ζωήν καί τά πάντα” (Πράξ. 17, 25) καί οὕτως ὑπόδειγμα ἡμῖν δόντα πρὸς τό τέλος ταπεινοῦσθαι καί ὑπηκόους παντί τρόπῳ γίνεσθαι τῷ τοῦ θεοῦ ἁγίῳ θελήματι.

Ἐξερεύγεται, οὖν, καί ὑπερεκβλύζει ἡ καρδία τῶν πιστῶν, μετὰ πασῶν τῶν ἐπουρανίων νόων, ὕμνους δοξολογίας καί εὐχαριστίας τῷ Υἱῷ τοῦ θεοῦ, τῷ ἐν Ὑψίστοις ἐν θρόνῳ μετὰ Πατρός καί Πνεύματος καθεζομένῳ καί ἐπί γῆς τήν εἰρήνην Αὐτοῦ κατεργαζομένῳ, τῷ ἐλθόντι ἀσθενείας λαβεῖν καί νόσους βαστάσαι (Ματθ. 8, 17), ἐνισχύσαι δέ γόνατα ὑπό τῆς φθορᾶς παραλελυμένα (Ἠσ. 35, 3) τῶν τε κεκοιμημένων τῶν τε ζώντων, ἐν τῇ πληρώσει τῶν ἀρχαίων ἐπαγγελιῶν, καί τῶν προφητικῶν ῥήσεων, ἐν τῇ ἀπορρήτῳ ὑποστατικῇ ἐνώσει τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι συνανάρχου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ θεοῦ.

Ἡμεῖς δέ, σύμπασα ἡ Ἁγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης, ταπεινοὶ διάδοχοι τῶν τόπων καί ζηλωταὶ τῶν τρόπων τῶν ἱερῶν Ποιμένων, παριστάμενοι τοῖς Ἁγίοις Τόποις, ἔνθα ἐτελεσιουργήθησαν τά τῆς Σωτηρίας ἡμῶν θαυμάσια, δεόμεθα τοῦ δι’ ἡμᾶς σαρκί τεχθέντος θεοῦ, βραβεῦσαι μὲν τῇ τε Ἁγίᾳ Γῆ, τῷ τε κόσμῳ παντί τήν αὐτοῦ μυστικὴν ἐν ταῖς καρδίαις εἰρήνην, ρίζαν καί πηγὴν τῆς πρὸς τόν πλησίον κοινωνικῆς τοιαύτης, στηρίξαι δέ τήν ὑμετέραν πεφιλημένην Ἡμῖν Παναγιότητα σὺν τῷ ὑπ’ Αὐτήν εὐλαβεῖ κλήρῳ καί τῷ εὐσεβεῖ λαῷ τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς καί τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένην ὑπερορίας, εἰς ἀκλινῆ κατ’ ἄμφω πρόοδον, μακροημερεύουσαν καί ὀρθοτομοῦσαν τόν λόγον τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς καταρτισμόν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἰς τό μορφωθῆναι καί τεχθῆναι τόν Χριστόν ἐν ταῖς τῶν πιστῶν καρδίαις (Γαλ. 4, 19).

Ἐπεὶ οὐ οὐ παυόμενοι θερμὰς ἀναπέμπειν εὐχὰς ἀπὸ τοῦ Πανσέπτου καί θεοδέγμονος Σπηλαίου τῆς ἁγίας Πόλεως Βηθλεέμ, καί ἵνα τό σεσαρκωμένον Φῶς τῆς Ἀληθείας, τό ἐκ τῆς φάτνης ὡς εἰς τά τῆς γῆς πέρατα φθάσαν, ἀνατείλῃ συμπάσῃ τῇ ἀνθρωπότητι τήν φωσφόρον ἡμέραν τῆς Αὐτοῦ ἐπιγνώσεως (Β’ Πέτρ. 1, 19), διὰ τῶν ἱκεσιῶν τῆς Πανυπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου, ἧς ἡ ἄμετρος ταπείνωσις καί ὁ πάναγνος βίος ἐσήμαναν “τό τοῦ χρόνου πλήρωμα” (Γαλ. 4, 4) τῆς τοῦ θεοῦ ἐνανθρωπήσεως, περιπτυσσόμεθα τήν Ὑμετέραν Σεβασμιοπόθητον Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν τῷ Τεχθέντι Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν καί διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2006.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων